

fjortende episode av Einars erindringer.

Lang ferd mot nord.

En havstrekning på hele 9156 km. lå foran oss da vi la ut på vår lange ferd mot nordlige breddegrader, 2 døgn forsinket i forhold til seilingsplan. Overfarten fra den caribiske øya Curacao, som var vårt utgangspunkt, og til sjøfartsbyen Malmö er beregnet til ca. :17-18 døgn, alt avhenger av vær og vind. Helt siden vi la den siste øya i Lesser Antilles-arkipelagoet bak oss, og begynte på seilasen over Atlanterhavet, har vi vært omgitt av himmel og hav. Etter godt og vel en ukes seilas dukket Azorene opp, en Portugisisk øygruppe på 9 øyer som ligger ute i Midt-Atlanteren på 38.30N-28.00W. Da seilingsleden går mellom øyene, relativt nært fastlandet på et par av de, tenkte jeg at det skulle være interessant å studere de på nært hold. Dermed entret jeg opp til kommandobroen, gikk inn i bestikkbugaren og spurte daghavende om å få låne den trebeinte langkikkerten, som hadde sin faste plass på en hylle. Etter mange dager i rom sjø, der man kun har sett himmel og hav døgn etter døgn, var det riktig oppmuntrende å se bakker og berg, bevokst med busker og kratt, med grønne grasflekker der det sto noen spredte husklynger hist og her, som mest lignet på maleriske fargeklatter som en kreativ kunstner hadde kastet utover dette idylliske landskapet. Da den siste øya hadde sunket i havet, var vi atter omkranset av en bølgenede havflate som tapte seg mot en fjern horisont.

Whiskykasse som skyteblink.

En dag da jeg satt på en pullert oppe på båtdekket og spleiset på noe tauverk, fikk jeg plutselig øye på en person som kom springende tvikroket over stormbrua. Når han kommer nærmere, ser jeg at det er Ernst, min gode venn fra skoleskopet. Mens han hiver etter pusten, roper han ut med forferdelse i blikket - Æ tror skipper'n had blitt steika tollåt, hain har fonna fram maskinpistolen og en masse skudd! Han slenger seg ned på noe tauverk, tørker svetten, og stirrer redselslagen opp mot kommandobroen. Mens vi sitter der og stirrer mot broen, får jeg øye på en matros som kommer bærende på en stor trekasse, går med raske skritt opp på bakken og lempet kassen over rekka. Mens vi, full av undring sitter og ser på dette merkelige opptrinnet, merker jeg at båten krenker mange grader over til babord, og begynner å gå i ring rundt kassen, som ligger og dupper i

bølgene.

Kaptein med maskinpistol.

Ut på babord broving kommer det til syne en kakikledd skikkelse i hvit tropehjelm - med en maskinpistol i hendene. Det var ingen nyhet blant mannskapet at Skipper'n kunne bli litt uberegelig når han hadde kikket for dypt ned i whiskyflaska, og i følge båtsmannen hadde det visst nok skjedd lignende tilfeller tidligere. Da jeg ser at kapteinen løfter maskinpistolen og retter løpet mot kassen, springer jeg lynrapt bakom en stålcontainer i nærheten, og roper mot Ernst at han øyeblikkelig må søke dekning. Tenk om kapteinen mister kontrollen på våpenet i fyllerusen, og skyter i hytt og pine - salver som kan forårsake streifskudd og livsfarlige rikosjetter.

Splintret kassen så flisene føk.

Bak vår solide dekning kan jeg se kassen, den angivelige blinken, ligge å duppe ca. 50 m utenfor rekka. Brovingen, der den skyteglade skipper'n står, kan jeg ikke få øye på herfra, og godt er det. Plutselig braker det løst. En øredøvende knitring som synger i ørene. Den ene salven etter den andre går i sjøen så spruten står himla høyt. Skuddsalvene ljoner ut over havet. Kruttrøyken river i nesen. Magasin etter magasin tømmes mot whiskeykassen - som etter hvert begynner å gå i oppløsning. Splintrede bordbiter fyker lik prosjektiler ut over sjøen, og døde fisk begynner å flyte opp med buken i været. I åndeløs spenning står vi og venter på neste salve - uten at den kommer. Omsider våger vi oss frem. Ingen kaptein på brovingen. Det ser ut til at han har avsluttet skyteøvelsene for denne gang. Vi puster lettet ut. Senere fikk vi vite at i følge forskriftene hadde skipets overhode full rett til å drive skyteøvelser for å sjekke at våpenet var operativt i tilfelle opptøyer, avverge et mytteri, eller ved selvforsvar. Jeg skal ærlig innrømme at det var nokså nervepirrende mens denne øvelsen sto på.

Det brygger opp til uvær.

M/t Beau pløyer seg stadig gjennom nye bølger på sin ferd mot nordlige breddegrader. Vi befinner oss et sted mellom Azorene og den Engelske kanal. Et tilsynelatende uendelig hav omslutter oss periferien rundt. Utsikten er upåklagelig, men saken er den at det er

intet annet å se enn duvende dønninger som ruller utover havet. Mens jeg arbeider her oppe på forskipet med å utbedre noen rustskader i den ene spylgatten, forårsaket av det ekstra salte sjøvannet på disse trakter, blir jeg oppmerksom på noen mørke skyhatter som som tårner seg opp i nord-vesttlig retning. Etter hvert øker vinden på, rullingene tiltar, men ikke verre enn at jeg fortsetter med malerarbeidet. Atlanterhavet har lenge vært kjent for sine brå, omskiftende værforandringer, særlig på de breddegrader vi nå befinner oss. En viktig årsak til at denne forandringen oppstår så brått, er at varme, kompakte luftmasser fra sydlige breddegrader støter sammen med kaldere luftlag fra nord, et værphenomen som skaper turbulente oppadgående luftstrømmer. Forrevne mørke skyer lik frynsete ulldotter jager i hurtig tempo over himmelhvelvingen. Piskende regnskurer driver inn med vinden, som etter hvert har økt til stiv kuling, Jeg rasker sammen malersakene mine, som er dyvåte, stappet kosten i malerpøsen, og kyler alt sammen over rekka. En enkel måte å kvitte seg med ting på - dengang. Jeg bør vel for ordens skyld føye til at dette skjedde for miljøvernhyseriet var oppfunnet.

Ny episode neste søndag.